

*Rakkaani seisoo kultaisella hietikolla
ja katsoo merelle lähteviä laivoja.*

TJ Klune

TAIVAANSINISEN
MEREN TUOLLA
PUOLEN

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

Karisto
Helsinki

Teoksessa on lainattu Emily Dickinsonin runoa
”Toivo on höyhenpukuinen”, suomentanut Aale Tynni.

Englanninkielinen alkuteos *Somewhere Beyond the Sea*

© Travis Klune

Published by arrangement with The Knight Agency

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50000-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Transyhteisölle kaikkialla maailmassa.

Minä näen teidät, minä kuulen teidät, minä rakastan teitä.

Tämä tarina on tarkoitettu teille.

”Me olemme risteyskohdassa. Tämän kuulemisen tarkoituksena – kuten minkä tahansa sitä mahdollisesti seuraavan istunnon – on määritellä, mitä muutoksia, jos mitään, tarvitsee tehdä nykyisiin SÄÄNTÖIHIN JA MÄÄRÄYKSIIN, joilla hallinnoidaan maagista yhteisöä. Kuten lehdistössä on kerrottu kyllästymiseen asti, Maagisen Nuorison Huolenpito-Osasto ja Maagisten Aikuisten Huolenpito-Osasto ovat hiljattain joutuneet voimakkaan tarkastelun kohteeksi. Äärimmäisen Korkean Johtoportaan hajottamisen jälkeen nämä osastot ovat vailla pysyvää johtoa.”

Noustessaan laualta saarelle ensi kerran vuosikymmeniin Arthur Parnassus uskoi roihahtavansa liekkeihin siinä paikassa. Niin ei käynyt, mutta läheltä piti: hänen sisällään palava tuli tuntui kirkkaammalta kuin vuosikausiin. Häntä halutti purskahtaa ulos nahoistaan ja levittää siipensä, nousta taivaalle ja tuntea höyhenissään tuttu suolantuoksuinen tuuli. Hän kuitenkin tiesi, että jos tekisi niin, hän todennäköisesti lentäisi saman tien tiehensä ja jättäisi tämän paikan taakseen ikuisiksi ajoiksi. Eikä se kävisi päinsä. Hänellä oli syynsä tulla takaisin.

Lautan omistaja – kätttyinen kaveri, jolla oli rokonarpiset kasvot, likaiset haalarit ja hurmaava nimi, Merle – huusi hänelle reelingin yli: ”Parempi, että olet varma asiastasi. Kun minä lähdän, niin täällähän pysyt. Minä en tule tänne enää pimeällä.”

Arthur ei kääntynyt katsomaan lautturia, sillä hänen huomionsa oli kiinnittynyt edessä olevaan soratiehen, joka kiemurteli niin tuuheaan metsään, ettei keskipäivän aurinko päässyt kunnolla paistamaan maan sammalpeitteeseen ja pudonneisiin lehtiin. Valkeita hiekkarantoja vasten aaltoilevan meren ääni täytti hänen korvansa ja muistutti häntä nuoruudestaan: hyvästä, pahasta, kaikesta mahdollisesta. ”Kiitos vain, Merle. Apusi on osoittautunut korvaamattomaksi.” Hän vilkaisi lauttaa. ”Uskon, että pärjään hyvin. Kutsun sinua, jos minun tarvitsee palata mantereelle.”

”Miten muka? Saarella ei ole puhelinyhteyttä. Ei sähköjä. Ei juoksevaa vettä.”

”Siihen tulee muutos. Tarvikkeet saapuvat aikataulun mukaan tasan kymmeneltä huomisaamuna. Kai sinä voit tuoda ne tänne?”

Mies irvisti vihaisesti, mutta Arthur näki hänen silmissään ahneen välähdyksen, joka katosi saman tien. ”Hinnat vaihtelevat”, Merle sanoi kopeasti niiskaisten. ”Bensa ei ole halpaa ja yhden ihmisen kускаaminen edestakaisin koituu –”

”Totta kai”, Arthur sanoi. ”Sinä ansaitset asianmukaisen hyvityksen ajastasi.”

Merle räpytteli silmiään. ”Niin, kyllä kai hyvinkin.” Hän katsoi kahta Arthurin molemmin puolin seisovaa matkalaukkuja. Toinen oli vanha, toinen uudemmanpuoleinen. ”Miksi tulit tänne?”

Tuskin pilvenhattaraa taivaalla. Ylhäällä näkyvä sininen sopi yhteen alhaalla näkyvän sinisen kanssa. Kesä oli lopuillaan, mutta toisaalta hänellä oli aina lämmin. Ilmassa leijuva suola kutitti hänen nenäänsä ja hän veti sitä keuhkonsa täyteen. ”Miksipä en tulisi?”

”Tämä on kauhea paikka”, Merle sanoi väristen. ”Täällä kummittelee, tai sellaista olen ainakin kuullut. Täällä ei asu ketään. Ei ole asunut pitkiin aikoihin.” Hän sylkäisi reelingin yli. ”Ja silloin kun asui, niin emme saaneet puhua asukkaista. Huippusalaista näet.”

”Tiedän”, Arthur mutisi hiljaa itsekseen. Sitten hän korotti ääntään ja sanoi: ”Merle, sattuisitko tuntemaan Melvin-nimisen miehen?”

”Mitä? Mistä oikein tiesit – hän oli isäni.”

”Sitä minä ajattelin”, Arthur sanoi. Ouroboros. Omaa hanttaansa syövä käärme, päättymätön kehä. Ehkä tämä oli virhe. Kylä, josta lauttamatka oli alkanut, näytti tästä kulmasta samalta kuin vuosia sitten: vaaleanpunaisia, keltaisia ja vihreitä pastellivärejä, ihmisiä kesävaatteissaan vailla huolen häivää. He olivat

turvassa, miksi eivät olisi? Hehän olivat ihmisiä. Maailma oli tehty heitä varten.

Lauttakin oli sama kuin ennen, vaikka vuosien mittaan sitä oli hieman remontoitu: uusi maalikerros, uusia istuimia haljenneiden ja hajonneiden tilalla. Merlekään ei saanut aikaan riitaisointuja, sillä hän näytti niin samalta kuin Melvin, alaspäin kääntyneet suupielet, ilmeettömät silmät. Sama juttu. Kaikki oli samanlaista. Paitsi Arthur. ”Tunsin hänet ennen.” *Kuten sinutkin*, hän oli vähällä lisätä muistaessaan vihaisen näköisen teinipojan, joka laahusti pitkin lauttaa lattiamopin kanssa.

Merle murahti. ”Kuollut. Kymmenen vuotta sitten.”

”Otan osaa.”

Merle huitaisi torjuvasti. ”Miten oikein tunsit hänet?”

Arthur hymyili. ”Olen sinuun yhteydessä.” Tämän sanottuaan hän otti molemmat matkalaukkunsa ja ryhdisti hartiansa. Hän oli täällä. Viimeinkin, lopultakin. Nyt oli aika katsoa, mitä edessä oli, ja toivoa, ettei tämä vaivannäkö menisi hukkaan. ”Pidän ystävällisyytesi mielessä. Nyt minä lähten! Heipparallaa, kelpo mies.”

Soratie kiemurteli sankemmaksi muuttuvan metsän läpi, aurinko heijasti varjoja, jotka heiluivat tuulenhenkäysten mukana. Hän ei hikoillut, ei vielä, mutta tie osoittautui pitemmäksi kuin hän muistikaan. *Sellaista on nuoruuden hupsuus*, hän ajatteli itsekseen. Rajatonta tarmoa, jonka ansiosta kilometri saattoi yhtä hyvin olla kuusi tai seitsemän, eikä sillä ollut väliä. Neljääkymmentä ikävuottaan lähestyvä Arthur oli enimmäkseen hyvässä kunnossa, mutta ne ajat, jolloin hän pystyi juoksemaan rajattomasti, olivat kaukana takana päin.

Hän kääntyi mutkan taakse ja pysähtyi. Puut tukkivat tien.

Niitä oli kaikkiaan viisi, niiden rungot olivat kasvaneet niin tiukasti yhteen, että välistä olisi mahdotonta tunkeutua. Ne kurtkittelivat kohti taivasta kohoten korkealle hänen yläpuolelleen ja näyttivät paljon vanhemmilta kuin niiden olisi pitänyt näyttää – satavuotialta, ellei sitäkin vanhemmilta. Ne eivät kuitenkaan

voineet olla niin vanhoja. Viimeksi, kun hän oli kävellyt tätä tietä, tässä ei ollut kasvanut edes pikku vesoja.

Se tarkoitti, että kyse oli jostakin muusta. Tai pikemminkin jostakusta muusta. Ei tietenkään puista itsestään, ei sentään; häntä tarkkailtiin.

Hän laski matkalaukut käsistään ja lähestyi keskimmäistä puuta. Sen kaarna oli halkeillutta ja tuntui karhealta hänen ihollaan, kun hän painoi kämmenensä sitä vasten. ”Oletko siellä?” hän kysyi. ”Varmasti olet. Tämä taitaa olla sinun tekojasi.”

Ainoa vastaus tuli linnunlaulun muodossa.

”Sinä tunnet minut”, Arthur jatkoi. ”Tai olet ainakin ennen tuntenut.” Hän nauroi, vaikkakin ilottomasti. ”Olen palannut tänne siinä toivossa, että voisin tehdä tästä paikasta jotakin suurempaa kuin se oli.” Hän sulki silmänsä ja painoi otsansa runkoa vasten. ”Ja teen sen vaikka yksin, jos minun on pakko, mutta en silti ilman sinun lupaasi.”

Arthur avasi silmänsä, kun runko alkoi väreillä. Hän perääntyi hitaasti ja katseli, kuinka polulla kasvavat puut vapisivat matalan jyrynän säestyksellä, niiden juuret purskahtivat esiin maasta kuin mustekalan lonkerot. Ne luikertelivat maata myöten ja kietoutuivat tien sivussa kasvavien puiden ympärille. Puuaines valitti, kun juuret kiristivät otettaan ja kiskoivat tien tukkivat puut sivuun niin, että niiden väliin jäi aukko.

Ainoastaan keskimmäinen puu jäi paikoilleen. Se värisi, oksat rapisivat ja lehdet havisivat. Arthur ei hätkähtänyt, kun ohut oksa hyväili hänen poskeaan ja vihreä lehti kutitti hänen nenänpieltään. Hän kuuli puun sisältä kuiskauksen: *Se poika. Tulenkantajapoika on palannut kotiin.*

”Kyllä”, Arthur kuiskasi. ”Olen palannut.”

Puu väänteledi, soratie halkeili ja murtui auki. Puunjuuret puski esiin maasta ja Arthur virnisti, kun ne alkoivat toimia jalkojen tavoin ja puu käveli niillä tien sivuun. Kun se löysi sopivan paikan, johon asettua, juuret upposivat takaisin maahan ja

multa nousi täyttämään tielle jääneitä uurteita. Hetken kuluttua tie oli yhtä tasainen hänen edessään kuin takanaankin.

”Kiitos”, Arthur sanoi kevyesti kumartaen. ”Jos ja kun olet valmis, löydät minut täältä.” Hän otti matkatavaransa ja jatkoi matkaa.

*

Hetki, jolloin hän tuli metsästä ja näki talon ensimmäisen ker-
ran kahteenkymmeneenkahdeksaan vuoteen, ei ollut miten-
kään erikoinen. Talo kökötti rosoisella kallionkielelle, joka
kohosi hänen ylleen auringon paistaessa taustalla. Talon edus-
talla oli betonisuihkulähde, jonka allasta raidoitti vihreä ja musta
home. Tiilirakenteet näyttivät rapistuneen, ne olivat halkeilleita
ja rikkinäisiä, talon ympärillä lojui irtotiiliä puoliksi nurmikon
sekaan hautautuneina. Särkyneiden ikkunoiden valkoisia kehyk-
siä ympäröi kiemurteleva muratti, joka peitti talon julkisivun.
Kuutisen metriä katon yläpuolelle nouseva torni näytti olevan
valmis kaatumaan pienimmästäkin tönäisystä. Talon vierellä oli
umpeen kasvanut puutarha täynnä kultaisia, punaisia ja pinkkejä
kukkia. Kukat olivat vallanneet myös huvimajan, jonka tiileen
yhdeksänvuotias tuliverinen poika oli kaivertanut nimikirjai-
mensa todistaakseen olevansa olemassa: AFP. Arthur Franklin
Parnassus.

Sivummalla talosta oli rakennus, jota hän ei ollut nähnyt kos-
kaan aikaisemmin. Se ei ollut seissyt siinä silloin, kun hän oli
lähtenyt täältä lapsena. Hän oli itkenyt kirkkaassa auringonpais-
teessa oltuaan niin kauan vankina pimeydessä, vahva käsivarsi
hänen ympärillään oli ohjannut hänet portaita ylös ja ulkona
odottavaan autoon. Pienempi rakennus oli tehty samanlaisista
tiilistä kuin talo, josta hän oli aika ajoin nähnyt unta. Hän tiesi,
että vuosien varrella tämä niin kutsuttu orpokoti oli vaihtanut
omistajaa kerran tai kaksi, mutta hänen tietääkseen kukaan ei

ollut asunut täällä pitkiin aikoihin. Vierastalo, jollainen uudisrakennus vaikutti olevan, saisi kelvata toistaiseksi. Ikkunat olivat ehjiä ja katto näytti olevan paremmalla tolalla kuin päärakenuksessa, jonka kattotiiliä menneet myrskyt olivat puhaltaneet irti.

Hän jätti matkatavaransa kuistin portaiden luokse liikkuen kuin unessa. Puutarhan halki kulkeva polku oli vaikeakulkuisen, kasvit ja pensaikko olivat vallanneet alaa. Hän ohitti huvimajan tunkeutuessaan villiintyneen puutarhan läpi. Polku kiersi talon seinustaa pitkin takapihalle ja siellä, talon kivijalassa, olivat puiset pariovet, jotka veivät maan alle. Palojälkien raidoitamat ovet oli suljettu ruostuneella riippulukolla. Hänellä oli sen avain. Hänellä oli kaikki avaimet.

Arthur ei mennyt sisälle. Hän tiesi, mitä alhaalla oli. Seinään raaputettua tukkimiehen kirjanpitoa. Kiveä, joka oli mustunut siinä, missä hän oli palanut. Ikuista pimeyttä, lukuun ottamatta hänen omaa tultaan.

Silloin aave nousi esiin hänen takanaan, kietoi käsivarren hänen kaulansa ympärille, vangitsi hänet. ”Sinä ansaitsit tämän”, se ärisi hänen korvaansa. ”Paina sanani mieleesi, poika, sinä saat vielä oppia tietämään paikkasi. Mikä sinä olet? *Sano se ääneen.*”

”Luonnoton hirviö”, Arthur sanoi vaimealla äänellä, kun käsivarsi haihtui olemattomiin.

Hän jäi tuijottamaan kellarin ovia, kun aurinko ajelehti taivaan poikki.

*

Hän ei pystyisi tähän. Hän ei ymmärtänyt, miksi oli kuvitellut pystyvänsä. Ihan liikaa. Tämä kaikki oli ihan liikaa. Arthur suki hiuksiaan kävellessään takaisin etupihalle. Hänen matkatavaransa olivat siellä, minne hän oli ne jättänytkin.

Hän kumartui ja sipaisi matkalaukkujensa kantokahvoja.

Hän kuuli äänen: ”Arthur.” Se oli kova ja selkeä, aivan kuin joku olisi seissyt kuistilla aivan hänen edessään.

Hän nosti päätään. Hän oli yksin.

Paitsi ettei se ollutkaan aivan totta. Hän nimittäin näki jotakin, mikä oli jäänyt häneltä saapuessa huomaamatta: pikkuruisen keltaisen kukan, joka kasvoi esiin kuistin alimman portaan vään-tyneiden lautojen raosta. Kukka oli hädin tuskin hänen peukalonkyntensä kokoinen, mutta se oli silti jaksanut sitkeästi tunkea puuaineksen läpi, kunnes oli päässyt aurinkoon.

Hän astui varovasti lähemmäksi. Kuistin juurelle tullessaan hän kyykistyi kukan eteen ja kosketti hellävaraisesti keltaisia terälehtiä, jotka tuntuivat auringon lämmittämiltä hänen sormenpäitään vasten. Uudelleensyntyminen. Kestävyys. Väri. Elämä. Kaikki tärkeät asiat pienimmässä mahdollisessa paketissa.

Arthur hymyili ja tunsu ensimmäisen kerran pitkiin aikoihin, kuinka jokin asettui oikeaan asentoon hänen rinnassaan. ”Kas vain”, hän sanoi. ”Jos sinä pystyt siihen, niin kai sitten minäkin.”

*

Kesä ajelehti hitaasti kohti syksyä, lehdet vaihtoivat väriä, eikä ilma tuntunut enää yhtä lämpimältä. Arthur seiso i kuistilla hio-
massa kaiteita, jotta voisi maalata ne. Hän harkitsi maalaavansa ne valkoisiksi, jolloin ne sopisivat yhteen hänen jo remontoimiensa ikkunankehysten kanssa. Merle oli osoittautunut taval-
laan hyödylliseksi, hän tosin purnasi jatkuvasti rakennustarvikkeista, joita Arthur viikoittain kuljetutti saarelle. Merlen kunniaksi sanottakoon, että purnaus väheni, kun hän sai maksun käteensä. Mies oli jopa vastentahtoisesti auttanut kuormaamaan tarvikkeet punaiseen pakettiautoon, jonka Arthur oli ostanut muutamia viikkoja sitten.

Arthur oli hionut viimeisen kaiteenpätkän melkein valmiiksi, ja nyt hänen oli aika käydä varmistamassa, että keittiön

lattiakaakeleiden välissä oleva laasti kuivui niin kuin pitikin. Hän oli juuri aikeissa mennä sisälle, kun jokin lepatti hänen mielensä perukoilla, kuin perhosen siipien lempeä kosketus iholla.

Hän kääntyi katsomaan tielle.

Siellä seisoj nainen, joka oli pukeutunut pitkään, liehuvaan valkoiseen mekkoon. Hänen jalkansa olivat paljaat. Naisen pää oli kallellaan, valkoinen afrokampaus näytti aivan pilvenhattaralta. Hänen hiuksissaan oli vaaleanpunaisia ja valkoisia kukkia, jotka avautuivat ja sulkeutuivat iltapäivän auringossa. Hänen ihonsa oli ihastuttavan syvänruskea. Hän näytti iättömältä, nuorekkaat kasvot olivat ristiriidassa tummien silmien kanssa, jotka olivat ikivanhat ja epävarmat.

Naisen selässä oli neljä siipeä, kukin pitempi kuin Arthurin käsivarsi. Ne lepattivat kevyesti, läpikuultavina, ja niiden läpi paistava auringonvalo heijasti maahan väriryöpyn. Hänen paljaat käsivartensa lepäsivät sivuilla, sirot sormet vapisivat hieman.

Arthur laskeutui hitaasti portaita. Alas päästyään hän pysähtyi, hermostuneempana kuin oli osannut odottaa. Hän ei ollut varma, mitä sanoisi, mistä aloittaisi.

Nainen vilkaisi taloa ennen kuin käänsi katseensa takaisin Arthuriin. ”Olet täällä.” Hän kuulosti samalta kuin Arthur muistikin: lempeältä, sointuvalta, mukana oli häivähdys surumieli-syyttä.

”Niin olen”, Arthur sanoi.

”Miksi?”

”Siksi, että se on oikein”, hän sanoi suoraan.

Nainen nyökkäsi, ikään kuin tämä olisi ollut juuri se vastaus, jota hän oli odottanutkin. Hän astui lähemmäksi ja ruoho versoi mullasta hänen jalkojensa alla. Arthur näki naisen takana samantlaiset ruohon täyttämät jalanjäljet, jotka näyttivät hänen kulku-reittinsä tiellä.

”Tämä talo”, nainen sanoi. ”Tämä paikka. Se olisi pitänyt polttaa.”

”Juuri niin.”

”Mutta silti olet täällä.”

Arthur hymyili vaitonaisena. ”Täällä minä olen. Ja täällä olet sinäkin. Jälleen yhdessä.”

Nainen pudisti päätään. ”Kuinka kestät tätä paikkaa? Kuinka saatat edes ajatella...” Hän huokaisi syvään ja hänen siipensä nuupahtivat. ”Minä harkitsin tuhoavani koko paikan. Sen jälkeen, kun... sen jälkeen, kun te kaikki lähditte. Ajattelin tulla tänne ja antaa maan avautua niin, että se nielaisisi talon kokonaan.” Hän pyyhkäisi kämmenselällä silmiään.

”Mutta et sitten tehnyt niin.”

”En”, nainen vastasi. ”En tehnyt.” Hän käänsi katseensa metsään. ”Ja nyt ihmettelen, miksi en. Miksi en tehnyt niin. Miksi odotin. Miksi edes tulin tänne tänään.”

”En osaa vastata siihen puolestasi”, Arthur sanoi. ”Voin vain sanoa, että tästä lähtien asiat ovat täällä toisin. Minä annan lapsille jotakin, mitä en koskaan itse saanut: paikan, jossa he saavat olla mitä tahansa he haluavatkin olla, viis siitä, mitä he osaavat tehdä tai mistä he tulevat.”

”Et pysty siihen yksin.”

”Kyllä pystyn”, Arthur intti. ”Ja teen sen yksin, jos on pakko.”

”Ei”, nainen sanoi. ”Etkä tee.” Hän marssi Arthurin ohi tätä vilkaisematta ja mennessään sieppasi hiekkapaperin tämän kädestä. Itsekseen jupisten hän nousi portaat ja jäi katselemaan kaidetta kulmat kurtussa. Sitten hän nyökkäsi ja aloitti hiomisen siitä, mihin Arthur oli lopettanut.

”Pukusi”, Arthur sanoi. ”Haluaisitko...”

Nainen pysähtyi. ”Ei se mitään. Se on pelkkä vaate.”

Arthur katseli vierasta pitkään, hänen jalkansa eivät suostuneet liikkumaan. Kun nainen lopulta katsoi häntä, hän sanoi: ”Heipä hei, Zoe.”

Zoe Chapelwhite sanoi: ”Heipä hei, Arthur.” Hänen ala-

huulensa alkoi vapista. ”Minä...” Sitten hän jatkoi nopeasti: ”Minä olen pahoillani kaikesta –”

Arthur nosti kättään. ”Minä en tarvitse anteeksipyyntöjäsi. En ole koskaan tarvinnut.”

”Mutta minä en tehnyt mitään estääkseni –”

”Zoe”, Arthur sanoi. ”Ei se ole sinun syysi. Ei se ole koskaan ollut sinun syysi. Olit vaarassa paljastua. Jos he olisivat tunnistanut sinut, he olisivat ottaneet sinutkin kiinni.”

”Sitä emme saa koskaan tietää”, nainen sanoi pitäen katseensa kaiteessa.

”Ehkä emme”, Arthur sanoi. ”Mutta siitä huolimatta olet nyt täällä. Mitä se kertoo sinusta? Käsittääkseni jotakin hyvää.”

Zoe sanoi silmät kosteina: ”Antakaa minulle väsyneet, köyhät, kurjat massanne, jotka janoavat päästä hengittämään vapautta, kuhisevien rantojen surkeat hylkiönne.”

”Emma Lazarus”, Arthur sanoi mielissään. ”Juuri niin, Zoe. Me otamme vastaan heidät kaikki.”

”Sinä olet tosissasi”, nainen kuiskasi.

”Niin olen”, Arthur sanoi. ”Kaikki mahdollinen apu on tervetullutta, mutta jos et voi ryhtyä tähän, ymmärrän kyllä. Aion jatkaa. Siihen saattaa mennä vähän enemmän aikaa, mutta kaikki tulee valmiiksi aikanaan.”

Nainen ei lähtenyt pois.

*

Heiltä kesti melkein vuoden päivät saada talo takaisin asianmukaiseen kuntoon. Jos kaikki menisi niin kuin Arthur toivoi, jokainen pieninkin yksityiskohta tarkastettaisiin, ja hän tiesi, että jos yksikin asia olisi pielessä, sitä käytettäisiin häntä vastaan.

Eräänä päivänä Zoe käski häntä lopettamaan.

”Mitä?” Arthur kysyi ja kohotti katseensa viimeisestä maali-kerroksesta, jota oli levittämässä keittiön seinään. Se ei ollut

suoranaisesti tarpeen, mutta hän oli huomannut, että yhdellä muutaman sentin kokoisella alueella kuivuvaan maaliin oli jäänyt pieniä kuplia, eikä sellainen käynyt päinsä. Kaiken piti olla täydellistä.

”Tule mukaani”, Zoe sanoi.

Arthur pudisti päätään. ”En voi. Meillä on kovempi kiire kuin koskaan aiemmin. Huomenna tulee multakuorma, ja entäs huvimaja sitten. Huomasin yhdessä lattialaudassa irtonaisen naulan, ja se tarkoittaa, että minun pitää tarkistaa joka ainoa naula koko talossa varmistaakseni, että –”

”Arthur, urakka on valmis”, Zoe sanoi. ”Se on ollut valmis jo melkein kuukauden. Sinä tiedät sen itsekin. Ja minä tiedän sen.” Hän katsoi miestä pitkään ja sanoi sitten: ”Mene toimitoosi. Tiedät kyllä, mitä pitää tehdä.” Zoe kääntyi lähteäkseen, mutta pysähtyi keittiön oviaukossa ja sanoi taakseen katsomatta: ”Ennen saari oli isompi. Tiesitkö sen?”

Hän jätti Arthurin seisomaan niille sijoilleen keittiöön.

*

Arthur teki niin kuin käskettiin ja löysi kirjoituskoneen vanhalta kirjoituspöydältä. Puhdas valkoinen paperi oli jo kierretty sisään koneeseen, ja monta muuta paperia odotti pöydällä koneen vierellä. Pinon päällimmäisessä paperissa oli kulmikasta kirjoitusta. Zoe oli jättänyt hänelle muistilapun.

Nyt on aika tuoda heidät kotiin.

Z

Arthur nauroi. Sitten hän itki. ”Minua pelottaa”, hän kuiskasi. ”Enemmän kuin koskaan elämässäni.”

Hän alkoi kirjoittaa eikä lopettanut ennen kuin oli päässyt urakan loppuun.

Arvoisa vastaanottaja Maagisen Nuorison Huolenpito-Osastolla.

Nimeni on Arthur Parnassus. Lähestyn teitä ehdotuksen kera. Olen hankkinut omistukseeni tietyn talon Marsyasin saarella. Viime vuodesta alkaen minä – eräiden avustajien kanssa – olen kunnostanut kiinteistöä tehdäkseni sen asuinkelpoiseksi ja sopivaksi toimimaan taas kerran kotina orvoiksi jääneille maagisille lapsille. Ohessa löydätte valokuvia todisteeksi tästä työstä.

Sitten hän teki sen, mitä hänen kymmenvuotias versionsa ei ollut voinut tehdä: hän postitti kirjeen. Kun hän tipautti sen kylän julkiseen postilaatikkoon, hän sattui näkemään jotakin, mitä ei ollut huomannut koskaan aikaisemmin, ja hänen verensä tuntui hyytyvän. Siinä, postikonttorin ikkunassa, oli perhettä esittävä juliste. Poika ja tyttö, pellavapäisiä ja iloisesti hymyileviä. Lapsia pitelivät käsistä hahmot, varmaankin heidän vanhempansa, ja koko perhe käveli auringon paahtamalla kukkaniityllä. Heidän alapuolellaan oli tekstiä jylhillä isoilla kirjaimilla, sanoja, jotka Arthur luki epäuskoisena kerran toisensa jälkeen.

**PERHEESI SUOJELEMINEN ALKAA SINUSTA ITSESTÄSI!
JOS NÄET JOTAKIN, ILMOITA SIITÄ!**

Tämän alla luki: MAAGISEN NUORISON JA MAAGISTEN AIKUISTEN HUOLENPITO-OSASTON RAHOITTAMA. Hän kääntyi kannoillaan ja kiiruhti takaisin lautalle.

*

Kuukausi kului. Sitten kaksi. Sitten kolme, neljä ja viisi. Hän ei vaipunut epätoivon valtaan. Hän tiesi, että olisi vain ajan kysymys ennen kuin he saisivat vastauksen.

Sitten, eräänä viileänä syyspäivänä, ovikello soi.

Kuistilla seisoj mies matkalaukku kädessä, asiakirjasalkku toisessa. Hän oli nuorempi kuin Arthur oli osannut odottaa – suunnilleen kolmikymppinen, vielä komeakin, aaltoilevat tummat hiukset olivat hieman pörrössä lauttamatkan jäljiltä. Musta puku oli räätälöity miehen laihalle vartalolle, hänen solmionsa oli raivokkaan punainen, kävelykenkiä peitti tien pöly.

Mies sanoi: ”Tervehdys! Etsin herra Arthur Parnassusta.”

Arthur ojensi kätensä tervehdykseen. Pikku testi. ”Olette löytänyt hänet.”

Mies epäröi vain pienen hetken ennen kuin tarttui ojennettuun käteen. Hänen otteensa oli luja ja ihonsa lämmin. Kun he päästivät irti, mies hymyili. ”Oi! Kuinka upeaa. Tulin tänne Maagisen Nuorison Huolenpito-Osaston Äärimmäisen Korkean Johtoportaan edustajana. Nimeni on Charles Werner. Tulin keskustelemaan ehdotuksestanne, ja meillä olisi vielä omakin ehdotuksemme. Se on hieman... epätavanomainen, mutta uskoakseni sellainen, joka voisi kiinnostaa teitä.”

Syötti koukun peittona. Arthur arvasi sen. Siitä huolimatta hän teki ainoan asian, jonka saattoi tehdä: astui sivuun ja kutsui Charles Wernerin sisälle.

*

Myöhemmin Arthur Parnassus seisoj laiturilla lautan lähestyessä. Aluksen kyydissä oli lapsi. Ensimmäinen, mutta ei viimeinen. Aurinko oli laskemassa mereen, se muuttu aallot pieniksi, kohiseviksi tulivuoriksi.

Hänen vierellään seisova Zoe kysyi: ”Pelottaako sinua?”

”Voi”, Arthur sanoi. ”Kyllä kai, monikin asia. Mutta tämä? Ei, ei ikinä tämä. Minulla ei ole syytä pelkoon.”

Hänen päässään kaikui viekkoitteleva kuiskaus: *Heidänhän tässä kuuluisi olla peloissaan.*

Arthur Parnassus karkotti äänen mielensä syvyyksiin, ja kun lautta tuli lähemmäksi, hän alkoi laulaa hiljaa itsekseen: ”Jos-sain... meren tuolla puolen... jossain mua odottaa...”

YKSI

Vuosia myöhemmin, lämpimänä kesäkuun aamuna, Arthur Parnassus avasi silmänsä ja rypisti otsaansa. Ikkunasta sisään siilautuva aurinko paistoi liian kirkkaasti. Hänen unenpöpperöinen mielensä nosti esiin uneliaita, kauhistuttavia ajatuksia, että tietty pirunpenikka saattoi olla tämän takana. Viime viikolla poika oli uhannut syöstä auringon päin maapalloa, koska oli joutunut pieneen pulaan: hän oli yrittänyt herättää henkiin mutaukon, jonka oli tehnyt rajumyrskyn jälkeen. Arthur oli löytänyt hänet päästä varpaisiin liejun peittämänä, mutaukko puolivalmiina. Kun Arthur oli muistuttanut pojalle, ettei ollut sopivaa antaa mudalle tietoisuutta, tämä oli tyylilleen uskollisesti luvannut kosta aiheuttamalla planetaarisen tuhon.

Joten kun Arthur pomppasi istumaan vuoteessaan, hän oli varma, että syy olisi Lucy. Eihän hän tietenkään uskonut, että Lucy oikeasti rysäyttäisi auringon ja maapallon toisiaan päin, mutta toisaalta poika oli vaikuttanut todella innostuneelta mutaukostaan, joka tosin oli tässä vaiheessa enää pelkkä mutalammikko.

Kun Arthur vilkaisi herätyskelloa vuoteen vierellä, hän tajusi, ettei kyse ollut auringosta ja lopunajan merkeistä: ei, tämä oli paljon, paljon pahempaa.

Kello oli 8.32 lauantaiaamuna ja talo oli äänetön.

Kun pitää huolta kuudesta lapsesta, jotka ovat eri muotoisia ja kokoisia ja maagisilta kyvyiltään yksilöllisiä, tietää, että rauhallinen lepo hetki on pelkkä haaveuni. Lapset – erityisesti juuri nämä lapset – eivät tunnu ymmärtävän ajan käsitettä. Vasta eilispäivänä muodoton vihreä möykky oli tullut heidän makuuhuoneeseensa puoli kuudelta aamulla huutaen riemastuneella, litisevällä äänellä ruiskauttaneensa vahingossa mustetta nenästään. Hän ei ollut ennen tiennyt osaavansa moista. ”Enkä minä työntänyt sinne mustekynää tai mitään sellaista. Miksi minusta valuu mustetta joka paikkaan? Voi hyvä tavaton, tarkoittaakohan tämä, että minusta on tulossa mies? Muuten, kuinka musteen saa lähtemään katosta?”

Tapaus johti tietenkin keskusteluun, jonka tuloksena muste pääteltiin murrosiän merkiksi. Möykkypoika ensin irvisteli ajatukselle ja päätyi sitten pohtimaan, miltä hän näyttäisi viiksien tai tuuheiden rintakarvojen kanssa. Ennen kuin poika rauhoittui, kolme muuta lasta ehti saapua paikalle, ja kello oli vasta kuusi aamulla.

Arthur oli hiljattain pannut merkille – nyt kun hän oli jo reilusti päälle nelikymppinen – että kello kuusi aamulla koitti nykyään paljon aikaisemmin kuin ennen. Nivelet valittivat ja rusahatelivat hänen venytellessään, vaaleahkot hiukset, joiden harmaat raidat näyttivät leviävän päivä päivältä, töröttivät joka puolelle. Hänen selkensä naksahdus ihastuttavasti, kun hän ojensi paljaita varpaitaan. Pöpperöiset ajatukset selkiytyivät, kun unen viimeisetkin rippeet haihtuivat.

Missä lapset olivat?

Hän kääntyi vierellään vuoteessa lojuvan kummun puoleen. Se oli kiskonut peiton korvilleen niin, että alta pilkisti pelkästään oheneva ruskea hiuspehko, ja sieltä kantautui myös hienoista kuorsausta. Arthur ravisteli kumpua ja vilkaisi samalla heidän huoneensa yhteydessä olevan pienemmän huoneen ovea. Se oli

auki. Asukas – aurinkojen tuhoaja – oli lähtenyt ja jättänyt jälkeensä vain puoliksi sijatun vuoteen, lattialla lojuvat sukat (eri paria) ja seinille ripustetut halkinaiset äänilevyt.

”Mthähnyt?” kumpu mumisi. ”Ei, mummi, minä en halua auttaa sinua etsimään jamsseja.”

”Linus”, Arthur sanoi ja ravisteli kumpua uudemman kerran. ”Herää. Jokin on vialla.”

Arthur oli tipahtaa vuoteesta, kun Linus Baker ampaisi ylös ryppyisessä pyjamassaan ja tukka sotkussa, villinä ammottavat silmät ympäriinsä pälyillen. ”Kuka siellä?” hän tiukkasi. ”Kuka varasti jamssit mummin kellarista?” Linus räpytteli silmiään. ”En ymmärrä, miksi sanoin noin.” Hän taputti pyöreää vatsaansa. ”Taisi olla unta. Sellaista sattuu, kun syön kakkua ennen nukkumaan menoa.” Sitten hänen kätensä laskeutui ja hän rypisti otsaansa kummissaan. ”Arthur? Miksi tuijotat minua tuon näköisenä?”

”Minä jumaloin sinua”, Arthur sanoi ja tarkoitti joka sanaa.

”Ooh”, Linus sanoi kasvot punehtuen. ”Niin, tuota noin. Sattumalta minäkin tunnen samoin. Siksikö herätit minut? Tosi ihanaa, mutta – miksi aurinko paistaa noin kirkkaasti? Paljonko kello on?”

”Puoli yhdeksän.”

Linuksen silmät olivat pullistua päästä. ”Siis aamulla? Sehän on mahdotonta! Emmehän me ole koskaan saaneet nukkua näin pitkään. Tähänastinen ennätys oli 6.42, ja sekin vain siksi, että lapset olivat Zoen luona. Ja silloinkin he tulivat kotiin herättämään meidät.” Linus riensi ovelle ja sieppasi naulasta toisen heidän samanlaisista sinisistä aamutakeistaan. ”Taivaan tähden, mitä sinä vielä teet siellä sängyssä? Meidän pitää etsiä heidät!”

Arthur nousi ja liikkui vikkelaisti. Sen sijaan, että olisi siepanut Linuksen pitelemän aamutakin, hän painoi kätensä Linuksen poskille ja suuteli tätä äänekkäästi muiskauttaen, vähät välittäen pahanhajuisesta aamuhengityksestä. Linus räpytteli silmiään hitaasti, pää pyörällä, ja Arthur toivoi, että kaikki olisi aina juuri tällaista.

”Mistä hyvästä tuo tuli?” Linus kysyi.

”Siitä hyvästä, että minä voin tehdä niin.”

”Ymmärrän. Voisit tehdä niin jopa uudestaan, jos haluaisit.”

”Voisinko?” Arthur kumartui eteenpäin tekemään juuri niin.

Paitsi että tällä kertaa hän kohtasi kasvojaan vasten painetun kämmenen, joka työnsi hänet lempeästi takaisin. ”Sinä tosiaan voisit tehdä niin”, Linus sanoi. ”Tai sitten me voisimme mennä katsomaan, miksi meidän annettiin nukkua näin myöhään. Minä vannon ja vakuutan, että jos he ovat tuoneet kotiin taas jonkin elukan, jota he väittävät ystäväkseen, lausun heille pari valittua sanaa.”

”Eihän se viimeisin ollut yhtään hassumpi”, Arthur sanoi, otti aamutakin ja livautti sen päälleen.

Linus irvisti. ”Se oli Calliopen kokoinen lisko, joka yritti syödä lenkkarini.”

”Ja sinä suhtauduit siihen tavanomaisella tyylilläsi ja arvokuudellasi: ryhdyit kirkumaan ja väitit sitä kuristajakäärmeeksi.”

”Tiedän kyllä, että jossakin välissä sinä sait päähäsi, että olet hauska ihminen. Niin sinä oletkin, mutta nyt ei ole hyvä hetki huumorille. Nyt on hyvä hetki pakokauhulle.”

”Ehkä kaikki on kunnossa ja me vain reagoimme liian voimakkaasti”, Arthur sanoi yrittäen vaikuttaa edes suunnilleen järkevältä.

Linus pyöritti silmiään. ”Sinä tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että heidän kanssaan ei voi reagoida liian voimakkaasti. Muistatko, kun Talia... Missä Calliope on?”

Calliope tunnettiin myös pahan kätyrinä. Se oli kissa, mutta erilainen kuin yksikään Arthurin aikaisemmin tapaama kissa. Kyse ei ollut vain sen koosta – upea, pörröinen turkki sai sen näyttämään paljon todellista kokoaan suuremmalta – eikä väri-tyksestä, sillä se oli enimmäkseen musta ja sen rinnassa oli pieni, pörröinen valkoinen läiskä. Ei, Calliopesta tekivät erilaisen sen kirkkaanvihreät silmät. Se tarkkaili väsymättä ja aivan epäilemättä

suunnitteli surmatöitä niiden varalle, joita se piti sopimattomana hengittämään samaa ilmaa sen kanssa. Vaikka Arthur tiesikin, kuinka ihmisillä oli tapana inhimillistää lemmikkejään ja liioitella niiden älykkyyttä ("Se on niin fiksu! Oppi tekemään tuon vain puolessa vuodessa!") Calliope oli aivan toista maata. Ellei Arthur olisi tiennyt paremmin, hän olisi epäillyt kissan ymmärtävän heitä. Tosin, uskollisena lajinsa tavoille, Calliope piti asiansa omana tietonaan ja vähän välitti kaikista muista.

Useimpina öinä se makasi kerällä heidän vuoteensa jalkopäässä ja muistutti varoittavalla kehräyksellä, mitä tapahtuisi, jos kumpikaan heistä liikauttaisi jalkojaan senttiäkään. Nyt sen paikka oli kuitenkin tyhjä, lukuun ottamatta mustia karvoja huovalla, jonka Sal oli kutonut sitä varten. Kun Sal oli luovuttanut lahjansa Calliopelle, se oli naukunut mielihyväänsä niin äänekäästi, että koko talo oli kaikunut.

"Se taitaa olla lasten mukana", Arthur arveli. "Ja jos on, niin tiedän, ettei heillä ole hätää. Se ei antaisi heille tapahtua mitään pahaa."

"Olet harvinaisen oikeassa", Linus sanoi. "Sääliksi käy jokaista, joka yrittää häiritä lapsia, kun Calliope on paikalla. On varmaan-kin tuskallista, jos kissa repii silmät päästä."

*

Pitkässä käytävässä oli hiljaista. Avoimista ovista näki, että kaikkien lasten huoneet olivat tyhjiä. Salin huoneen ikkunan edessä nökötti kirjoituspöytä, ja kirjoituskone oli monogrammilla koristetussa tammilaatikossa, jonka Arthur ja Linus olivat antaneet hänelle joululahjaksi. Chaunceyn huone haisi hienoisesti suolalta, ja lattiaa peitti kädenlämpöinen merivesi, jota pumpattiin merestä lämmitettyjä putkia pitkin. Pheen huoneen kattoon oli ripustettu kymmeniä kasveja ja sen seinä peitti maalaus, jossa oli useamman taiteilijan näkemys metsästä. Kaikki lapset olivat